

Sygn. akt V Pa 16/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marzena Głuchowska
Sędziowie:	SSO Piotr Leń (spr.) SSO Stanisław Pilarczyk
Protokolant:	Małgorzata Przybyła

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2017r. w Kaliszu

apelacji powoda A. G.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 stycznia 2017 r. sygn. akt IV P 464/15

w sprawie z powództwa **A. G.**

przeciwko **(...) Spółka z o.o. z siedzibą w W.**

o przywrócenie do pracy

oddala apelację

SSO Piotr Leń (spr.) SSO Marzena Głuchowska SSO Stanisław Pilarczyk

UZASADNIENIE

Powódka A. G. złożyła pozew przeciwko (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. o uznanie wręzonego wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż w okresie zatrudnienia w spółce (...) zaszła w ciążę i w dniu (...) urodziła syna. Pozwany wypowiedział jej umowę o pracę ze skutkiem na dzień 30 czerwca 2015r. z uwagi na likwidację spółki. Z treści decyzji wydanej przez ZUS, na mocy której odmówiono A. G. prawa do zasiłku macierzyńskiego i rodzicielskiego powódka powzięła wiedzę, iż spółka nie została zlikwidowana.

W piśmie procesowym datowanym na dzień 10 listopada 2016r. powódka doprecyzowała żądania pozwu wnosząc o przywrócenie jej do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach na okres do dnia 28 kwietnia 2016r., tj. "do dnia

ogłoszenia likwidacji pozwanego" ewentualnie do dnia 31 lipca 2016r. albowiem powódka z dniem 01 sierpnia 2016r. podjęła zatrudnienie u nowego podmiotu.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, iż w dniu 30 marca 2015r. spółka złożyła do Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie wniosek o ogłoszenie upadłości. W dniu 05 maja 2015r. postanowieniem tegoż Sądu wniosek został oddalony z uwagi na brak środków na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego. Wobec powyższego pozwany nie posiadając żadnych środków na przeprowadzenie procedury likwidacyjnej zwrócił się w dniu 10 grudnia 2015r. do tego samego Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie "o wszczęcie z urzędu postępowania o rozwiązanie podmiotu wpisanego do KRS bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego".

Sąd Rejonowy w Kaliszu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 24 stycznia 2017r., wydanym w sprawie o sygn. akt IV P 464/15 oddalił powództwo.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujący stan faktyczny:

Powódka A. G. w dniu 31 sierpnia 2012r. zawarła z (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., a obecnie w W. umowę o pracę na czas nieokreślony. Pracę świadczyła w zakładzie pozwanego w P. za wynagrodzeniem 2.775,00 zł. brutto miesięcznie.

W dniu 29 maja 2015r. pozwany złożył A. G. oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia umowy o pracę. Jako przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie wskazano likwidację spółki. W piśmie zawierającym wypowiedzenie podano również termin i sposób odwołania od tego wypowiedzenia.

Mimo prawidłowego pouczenia powódka złożyła odwołanie od wypowiedzenia dopiero w dniu 15 grudnia 2015r. albowiem z treści uzasadnienia decyzji ZUS O/O. z dnia 18 listopada 2015r. w przedmiocie odmowy prawa do zasiłku macierzyńskiego oraz zasiłku rodzicielskiego z tytułu urodzenia dziecka w dniu 21 lipca 2015r., uzyskała informację, iż pozwana spółka nie została zlikwidowana.

Powyższa okoliczność oraz fakt, iż A. G. po ustaniu zatrudnienia kontynuowała działalność zarobkową podlegającą zgłoszeniu do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego był podstawą faktyczną odmowy prawa do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego. Odpis decyzji został przesłany odwołującej listem zwykłym bez dowodu potwierdzenia odbioru. Powódka otrzymała go w dniu 10 grudnia 2015r.

Pozwana spółka złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości. Prawomocnym postanowieniem wydanym na posiedzeniu niejawnym w dniu 05 maja 2015r. Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie oddalił przedmiotowy wniosek ustalając, iż w skład majątku dłużnika wchodzi nieruchomości położona w M. o wartości około 500.000,00. zł, na której ustanowiono 3 hipoteki umowne kaucyjne na kwotę 3.375.000,00 zł, środki pieniężne zgromadzone w kasie w kwocie 71,72 zł, znak towarowy o wartości 1,00 zł i w zasadzie nieściągalne wierzytelności na kwotę 748 950,21 zł. Sąd ten również ustalił, iż pozwany nie posiada ruchomości i środków trwałych w tym w postaci mebli i wyposażenia, a także sprzętu elektronicznego. Natomiast wysokość zadłużenia pozwanego wynosi 2.675,087,13 zł. Biorąc pod uwagę stan pasywów i aktywów sąd upadłościowy uznał, iż mimo stwierdzenia niewypłacalności dłużnika jak w art. 10 Prawa upadłościowego i naprawczego wniosek należało oddalić jak w art. 13 ustęp 2 tej samej ustawy.

Pozwany złożył do Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie w dniu 01 kwietnia 2016r. wniosek, aby Sąd z urzędu wszczął postępowanie o rozwiązanie podmiotu bez przeprowadzania likwidacji i wykreślenie go z rejestru na mocy art. 25 a i 26 b ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym. Postanowieniem wydanym w dniu 01 kwietnia 2016r. w sprawie o sygn. (...) Sąd wszczął z urzędu postępowanie w tym zakresie. Zostało ono zakończone prawomocnym postanowieniem o umorzeniu wydanym w dniu 30 września 2016r. W uzasadnieniu Sąd powołał się na okoliczność, iż pozwana spółka posiada zbywalny majątek w postaci nieruchomości, z której mogą zaspokoić się wierzyciele dłużnika.

Pozwany zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej. Zgłoszenie w tym przedmiocie złożył do (...) w W.podając datę zaprzestania wykonywania czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od podatków i usług na dzień 01 stycznia 2016r. Natomiast w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.wyrejestrowanie płatnika składek nastąpiło z dniem 01 grudnia 2015r.

Sąd I instancji ustalając przedmiotowy stan faktyczny ograniczył w trybie art. 302 § 1 kpc dowód z przesłuchania stron do przesłuchania powódki A. G.albowiem pozwany prawidłowo wezwany do osobistego stawienia pod rygorem pominięcia dowodu z jego przesłuchania na termin przesłuchania się nie stawił. Sąd Rejonowy dał wiarę przesłuchaniu powódki co do okoliczności, iż odpis decyzji ZUS O/O. powódka otrzymała w dniu 10 grudnia 2015r. mając na względzie, iż organ rentowy nie dysponuje dowodem doręczenia tej decyzji. Rozbieżność czasowa między dniem wydania decyzji, a doręczeniem tej decyzji nie jest na tyle duża, aby pozwalała na odmienną ocenę przesłuchania powódki.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie zeznań powódki, załączonych do akt sprawy dokumentów na kartach 5 do 12, 18,24,37 do 66, 103 do 104, 122 do 123, 128 do 130, 137, 147, 154 do 158 oraz akt osobowych A. G..

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny prawnej:

Złożony przez powódkę pozew w dniu 15 grudnia 2015r. o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, które A. G.otrzymała w dniu 29 maja 2015r. zawiera implicite wniosek o przywrócenie terminu jak w art. 265 kp (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2016r. w sprawie o sygn. III BP 4/15, opubl. Legalis nr 1460633 i z dnia 29 września 2016r. w sprawie o sygn. III PK 131/15, opubl. Legalis nr 1514803). Powódka uzasadniając wniosek o przywrócenie terminu powołała się na okoliczność, iż z treści decyzji ZUS O/O. wydanej w dniu 18 listopada 2015r., a doręczonej jej w dniu 10 grudnia 2015r. powódka powzięła wiedzę, iż wskazana w wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyna uzasadniająca to wypowiedzenie czyli likwidacja spółki jest nieprawdziwa. Sąd Rejonowy przytoczył w treści uzasadnienia wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2001r. w sprawie o sygn. I PKN 415/00, opubl. Legalis nr 50434, który stanowi o tym, że wprowadzenie pracownika przez pracodawcę w błąd co do rzeczywistej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę może uzasadniać przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. Sąd I instancji w kontekście przywołanego orzeczenia Sądu Najwyższego uznał, iż powódka złożyła odwołanie po terminie bez swej winy zachowując przesłanki przepisu art. 265 § 2 kp. Pozwany pracodawca -w wypowiedzeniu umowy o pracę podał likwidację spółki, co pozwoliło mu jak w art. 177 § 4 kp na rozwiązanie umowy o pracę z powódką, będącą wówczas w ciąży. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 2004r. w sprawie o sygn. II PK 76/04, opubl. Legalis nr 277507 wypowiedział się, iż w sytuacji całkowitej likwidacji pracodawcy prawnie dopuszczalne jest wypowiedzenie umowy pracownikom pełniącym funkcje związkowe. W następstwie wypowiedzenia umowy o pracę stosunek pracy może zostać rozwiązany przed zakończeniem działalności przez pracodawcę. W ocenie Sądu I instancji taka sytuacja miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Powódce oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia umowy o pracę zostało złożone w dniu 29 maja 2015r. czyli tuż po oddaleniu przez Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie wniosku pozwanego o ogłoszenie upadłości, ale jedynie z uwagi na niespełnienie przesłanek przepisu art. 13 ustęp 2 Prawa upadłościowego i naprawczego. Przy czym w sposób jednoznaczny ten Sąd stwierdził, że pozwany jest niewypłacalny jak wymaga tego przepis art. 10 tego samego prawa. W szczególności nie posiada żadnych środków finansowych, które mogłyby pozwolić pozwanemu na prowadzenie działalności gospodarczej. Niewątpliwie pozwany zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej najpóźniej pod koniec 2015r, co wprost wynika ze zgłoszenia do ZUS-u czy Urzędu Skarbowego.

W tych okolicznościach przyjął Sąd Rejonowy, że nie ma wątpliwości, iż doszło do faktycznej likwidacji pozwanego pracodawcy i tym samym wręczona powódce wypowiedzenie jest zasadne. A. G. w zasadzie przyznała przedmiotową okoliczność faktyczną, wnosząc o przywrócenie jej do pracy na poprzednich warunkach na okres "do dnia ogłoszenia likwidacji pozwanego" czyli w jej ocenie do dnia 28 kwietnia 2016r. Uwzględnienie roszczenia w takim kształcie, nawet

przy braku zasadności przyczyny wskazanej w wypowiedzeniu umowy o pracę, nie byłoby możliwe z uwagi na treść przepisu art. 45 § 1 kp.

Wobec powyższego i na zasadzie wyżej powołanych przepisów Sąd Rejonowy oddalił powództwo wniesione przez A. G..

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu, wydanego dnia 24 stycznia 2017r., w sprawie o sygn. akt IV P 464/15 wniosła powódka zaskarżając go w całości.

Powyższemu orzeczeniu A. G. zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego: tj.

- art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu i wyprowadzenie z nich wniosków sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego, polegające na przyjęciu iż pozwany mógł złożyć w dniu 29 maja 2015 roku, oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę z osobą objętą szczególną ochroną przed zwolnieniami w sytuacji gdy od dnia 5 maja 2015 r. miał wiedzę o braku możliwości likwidacji przedsiębiorstwa na drodze postępowania upadłościowego, a użyte w pozwie określenie czasu w jakim miało nastąpić przywrócenie powódki do pracy na poprzednich warunkach, Sąd błędnie ocenił jako przyznana okoliczność faktyczna, podczas gdy powódka ten właśnie fakt głównie kwestionowała,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż nastąpiła likwidacja przedsiębiorstwa, w rozumieniu przepisu art. 177 § 4 k.p. w sytuacji gdy dnia 5 maja 2015 roku, Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości i pozwany miał wiedzę o braku możliwości likwidacji przedsiębiorstwa na drodze postępowania upadłościowego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, i w konsekwencji naruszenie

2. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 177 § 4 k.p. poprzez błędną wykładnię zwrotu "ogłoszenie upadłości lub likwidacji pracodawcy" sprzeczną z definicją wynikającą z przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i bezpodstawne przyjęcie, iż pozwany miał prawo do wypowiedzenia pracownikowi objętego szczególną ochroną przed wypowiedzeniami w sytuacji gdy dnia 5 maja 2015 roku, Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości i pozwany miał wiedzę o braku możliwości likwidacji przedsiębiorstwa na drodze postępowania upadłościowego,

- art. 45 § 2 i § 3 k.p. w zw. z art. 477¹ k.p.c. poprzez niezastosowanie tych przepisów, w sytuacji gdy pracownik dokonał wyboru jednego z przysługujących mu alternatywnie roszczeń, a zgłoszone roszczenie okazało się nieuzasadnione poprzez nieuwzględnienie z urzędu roszczenia alternatywnego i niezasądzenie odszkodowania,

- art. 5 k.c. poprzez niezastosowanie tego przepisu i oddalenie pozwu w okolicznościach, które wskazywały na naruszenie przez pozwanego zasad współżycia społecznego, w tym zasad uczciwego i rzetelnego postępowania.

Wobec powyższego A. G. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: uwzględnienie powództwa, a w przypadku uznania, iż uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe orzeczenie o odszkodowaniu, zgodnie z dyspozycją art. 45 § 2 k.p., zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca wskazała, że to, iż w toku postępowania odniosła się do określonego stanu historycznego, nie dawało Sądowi I instancji uprawnienia do wywodzenia z tej okoliczności skutków prawnych,

wynikających z przepisów prawa materialnego, w tym przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2003r. prawo upadłościowe oraz art. 177 § 4 k.p.

Pozwany wiedział, że jego wniosek o ogłoszenie upadłości został oddalony, wiedzę tę posiadał już od dnia 5 maja 2015 r., mimo to, wbrew ciężącemu na nim obowiązkom poszukiwania innego miejsca zatrudnienia dla powódki, obrał on drogę zakończenia stosunku pracy realizującą jedynie jego interesy, a dodatkowo drogę sprzeczną z przepisami prawa i wbrew obowiązkom pracodawcy, które zgodnie z przepisami ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.), na nim ciążyły.

Dalej skarżąca przytoczyła wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 17 czerwca 2011 r., II UK 374/10, w którym mowa o tym, iż zgodnie z art. 30 ust. 3 w/w ustawy w okolicznościach kiedy pracodawca nie może dalej zatrudniać pracownika objętego szczególną ochroną przed wypowiedzeniem, winien on przedstawić pracownicy w okresie ciąży realną propozycję nawiązania stosunku pracy na stanowisku odpowiadającym jej kwalifikacjom zawodowym, nie stanowiącego zagrożenia dla stanu ciąży i uwzględniającego jej sytuację osobistą oraz rodzinną, a nie dowolnie uznać, iż pomimo iż sąd oddalił wniosek o upadłość, to ma prawo do zastosowania trybu wypowiedzenia przewidzianego w art. 177 § 4 kp.

Wskazała następnie skarżąca, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 177 § 4 kp. przyjmując błędną wykładnię zwrotu "ogłoszenie upadłości lub likwidacji pracodawcy" sprzeczną z definicją wynikającą z przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż pozwany miał prawo do wypowiedzenia pracownikowi objętego szczególną ochroną przed wypowiedzeniami, w sytuacji, gdy dnia 5 maja 2015 roku, Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości i pozwany miał wiedzę o braku możliwości likwidacji przedsiębiorstwa na drodze postępowania upadłościowego.

Powódka wskazała nadto, że nie było przesłanek do wykreślenia pozwanego z Rejestru z uwagi na istnienie zbywalnego majątku Spółki, co stwierdził Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie w dniu 30 września 2016 roku. Spółka zatem nie wykorzystwała wszystkich możliwości do zakończenia swojego bytu zgodnie z przepisami prawa, a negatywne skutki zaniechania odpowiednich działań obciążły powódkę, która została bezprawnie pozbawiona pracy oraz nie nabyła uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, co stanowi naruszenie zasad współzycia społecznego.

Sąd Okręgowy V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kaliszu zważył co następuje:

Apelacja powódki na uwzględnienie nie zasługuje. Sąd Rejonowy wydał trafne rozstrzygnięcie, chociaż nie wszystkie jego wywody trafiają do przekonania Sądu Okręgowego.

I tak w szczególności, nie było w ocenie Sądu II instancji podstaw faktycznych, aby nie uwzględnić, że powódka zaskarżyła decyzję pozwanego zakładu z uchybieniem terminowi z art. 264 § 1 kodeksu pracy. Zgodnie z jego brzmieniem, w redakcji odpowiadającej dacie wytoczonego powództwa, odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pisma wypowiadającego umowę o pracę. Uchybienie powyższemu terminowi, mającemu charakter terminu prawa materialnego, winno skutkować oddaleniem powództwa. Z chwilą przekroczenia tego terminu dochodzi bowiem do wygaśnięcia uprawnień przysługujących pracownikowi, związanych z rozwiązaniem umowy o pracę za wypowiedzeniem (vide: uchwała SN z dnia 14.03.1986r., III PZP 8/86, OSNC 1986/12/194/). Fakt złożenia pozwu po terminie przewidzianym w art. 264 § 1 k.p. nie oznacza jednak, że strona powodowa definitywnie traci prawo do odwołania się od dokonanego rozwiązania umowy o pracę. W myśl art. 265 § 1 k.p., jeżeli pracownik nie dokonał, bez swojej winy – w terminie czynności o których mowa w art. 264 k.p., sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócić uchybionemu terminowi. Wniosek wnosi się do sądu pracy w terminie 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu (art. 265 § 2 k.p.). W piśmiennictwie oraz judykaturze przyjęto, że przez sam fakt wniesienia pozwu pracownika po upływie wspomnianego terminu należy uznać, że pozew zawiera implicite wniosek o

przywrócenie terminu (zob. A. Kijowski w: Kodeks Pracy. Komentarz pod red. T. Zielińskiego, Dom Wydawniczy ABC, W-wa 2001, s. 1173 ; A.M. Świątkowski, Komentarz do Kodeksu Pracy, Univesitas, Kraków 2002, t.II s.507. uchwała SN z dnia 14.03.1986, III PZP 8/86, OSNC 1986/12/194, wyrok SN z dnia 29.03.2007, II PK 224/06, LEX nr 375697)

Przepis art. 265 k.p. nie wskazuje na konkretne sytuacje, które uzasadniają przywrócenie terminu na wniesienie odwołania. Oznacza to, że właściwie każde zdarzenie bądź stan, mogą przywrócenie terminu uzasadniać. Wykazanie tego ciężu na pracowniku i to on jest obowiązany do podjęcia stosownej inicjatywy w tym zakresie.

Nierzadko dochodzi do sytuacji, w których do uchybienia terminu dochodzi skutek działania, bądź zaniechania samego pracodawcy. To na nim ciąży szereg obowiązków, których niedopełnienie może spowodować niezłożenie przez pracownika odwołania w terminie, a w efekcie stanowić podstawę do jego przywrócenia.

Przed wszystkim pracodawca na mocy art. 30 §4 k.p. ma obowiązek wskazania w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie. Przyczyna ta zaś musi być rzeczywista i nie może wprowadzać pracownika w błąd. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30.05.2001r. przywołanym przez Sąd Rejonowy, wprowadzenie pracownika w błąd co do rzeczywistej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, może uzasadniać przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. Stanowisko to zostało potwierdzone w kolejnym wyroku tego Sądu, z dnia 29.09.2016r., wydanym w sprawie III PK 131/15. W wyroku tym wskazano, że pracodawca składa oświadczenie woli o rozwiązaniu stosunku pracy, zaś wprowadzenie w błąd może polegać na celowym podaniu przez pracodawcę w jego oświadczeniu woli nieprawdziwych przyczyn zwolnienia, co uniemożliwia pracownikowi prawidłową ocenę swojej sytuacji faktycznej i prawnej przed podjęciem decyzji o skierowaniu sprawy na drogę sądową lub rezygnacji z dochodzenia roszczeń. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym, że nie chodzi tu o błąd w rozumieniu art. 84 kodeksu cywilnego, tj. regulacji dotyczącej wad oświadczenia woli, ponieważ to pracodawca składa oświadczenie woli. Należy zatem badać, czy wystąpił błąd w rozumieniu potocznym, polegający na celowym podaniu przez pracodawcę w wypowiedzeniu nieprawdziwych przyczyn zwolnienia, co uniemożliwia pracownikowi prawidłową ocenę sytuacji w jakiej się znalazł. Oznacza to więc konieczność zbadania przyczyn wypowiedzenia – co stanowi istotę merytorycznego postępowania dotyczącego odwołania od rozwiązania umowy – już na etapie rozpatrywania wniosku o przywrócenie terminu. Tymczasem przyjmuje się w orzecznictwie, że stwierdzenie braku usprawiedliwienia na przekroczenie terminu skutkuje oddaleniem powództwa pracownika, bez konieczności badania legalności i zasadności przyczyn wypowiedzenia, a więc bez badania, czy przyczyny były prawdziwe. W postanowieniu z dnia 18.11.2014, wydanym w sprawie II PZ 18/14, LEX 1565765 Sąd Najwyższy przyjął, że sprawa z odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę może zostać ograniczona tylko do badania terminów z art. 264 i 265 k.p.

Przenosząc powyższe na grunt sprawy przedmiotowej zauważa Sąd Okręgowy, że w wyniku merytorycznego rozpoznania sprawy, doszedł Sąd Rejonowy do słusznego zresztą wniosku, że przyczyna wskazana powódce jako powód dokonanej jej wypowiedzenia stosunku pracy w postaci likwidacji pracodawcy, okazała się obiektywnie prawdziwa. Skoro tak, to nie sposób racjonalnie bronić tezy o tym, że pozwana spółka wprowadziła powódkę w błąd co do rzeczywistej przyczyny dokonanej jej wypowiedzenia umowy o pracę, a co miałyby usprawiedliwić jej zwłokę w sądowym dochodzeniu swoich praw.

Skoro badanie zasadności wniosku powódki o przywrócenie jej uchybionego terminu z art. 264 § 1 k.p., odbyło się w drodze ustalenia prawdziwości przyczyny dokonanej jej wypowiedzenia, koniecznym jest również odniesienie się do merytorycznego aspektu niniejszej sprawy. Sąd Okręgowy podziela wywody Sądu I instancji w zakresie tym poczynione. Tytułem uzupełnienia rozważań wskazuje jedynie, że chociaż w dacie wręczenia powódce wypowiedzenia umowy o pracę spółka nie była zlikwidowana, to organy ją reprezentujące podejmowały w zakresie tym stosowne działania. Tymczasem zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, istotny jest sam fakt ogłoszenia likwidacji, a nie faktyczna likwidacja spółki. (vide: wyrok SN z dnia 10.09.1998r., I PKN 310/98, czy wyrok SN z dnia 24.11.1998r., I PKN 455/98). Jest to o tyle logiczne, że sam proces likwidacji jest dość długotrwały i już w tym czasie likwidatorzy powinni zakończyć bieżącą działalność spółki. Dlatego już w momencie otwarcia likwidacji pracodawca powinien mieć możliwość rozwiązania stosunków pracy na preferencyjnych warunkach. Jeżeli pracodawca zostanie już zlikwidowany, to nie ma podmiotu, który mógłby rozwiązać stosunki pracy z pracownikami. Skutkiem likwidacji

pracodawcy jest zakończenie jego bytu prawnego, a to oznacza, że przestaje istnieć podmiot, który mógłby dokonywać czynności prawnych wobec pracowników. (vide: wyrok SN z dnia 25.09.2008r., II PK 44/08)

Biorąc pod uwagę podniesione wyżej okoliczności, apelację powódki jako pozbawioną słuszności należało oddalić, o czym orzeczono na podstawie przepisu art. 385 k.p.c.

SSO Piotr Leń (spr.) SSO Marzena Głuchowska SSO Stanisław Pilarczyk